

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/92/2020
Identifikačné číslo spisu:	7116206176
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7116206176.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. M. W., bývajúcej v C., J. XX, zastúpenej JUDr. Marcelom Dolobáčom, PhD., advokátom so sídlom v Košiciach, Žižkova 39, proti žalovanej Základnej škole Nám. L. Novomeského 2, Košice, so sídlom v Košiciach, Nám. L. Novomeského 2, zastúpenej advokátskou kanceláriou PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO s.r.o., so sídlom v Košiciach, Hrnčiarska 29, o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17Cpr/1/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. októbra 2019 sp. zn. 3CoPr/4/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 25. februára 2019 č. k. 17Cpr/1/2016-269 vyslovil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 22. decembra 2015 je neplatné a pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou naďalej trvá. Žalobkyni zároveň priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Vec po právnej stránke posúdil podľa ust. § 61 ods. 1 a 2, § 63 ods. 1 písm. d) bod 4., § 63 ods. 1 písm. e), § 63 ods. 4 a 6, § 74, § 77 a § 79 ods. 1 prvá veta Zákonníka práce, v znení účinnom k 22. decembru 2015 (ďalej aj „ZP“). Za rozhodujúce pokladal prvostupňový súd posúdenie výpovede z hľadiska splnenia formálno-právnych predpokladov výpovede, ako aj materiálnych predpokladov.

1.2. Prvostupňový súd vyhodnotil vymedzenie výpovedného dôvodu vo výpovedi a jej prílohách ako neurčitý právny úkon, a to aj s ohľadom na to, že v upozornení zo dňa 1. júla 2015 zamestnávateľ nesprávne upozornil na možnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, ale najmä s ohľadom na upozornenie zo dňa 10. decembra 2015, v ktorom chýba akákoľvek zmienka o tom, v čom spočívalo nesplnenie vypracovaného zadania žalobkyňou, v čom bolo nesprávne. Podľa názoru súdu tak chýbalo skutkové vymedzenie dôvodu skončenia pracovného pomeru, a teda konkrétne opísanie, čím a ako došlo k porušeniu pracovnej disciplíny. Opísanie resp. označenie zistených nedostatkov žalovanou v priebehu sporu súd pokladal za dotváranie výpovedného dôvodu, čo s poukazom na ust. § 61 ods. 2 ZP

vyhodnotil ako neprípustné.

1.3. Prvostupňový súd mal zároveň vykonaným dokazovaním za preukázané, že výpoveď trpí aj materiálnymi nedostatkami, keďže k vytýkanému porušeniu pracovnej disciplíny pri vypracovaní prierezových tém podľa jeho názoru nedošlo. Pokiaľ išlo o porušenie pracovnej disciplíny, ktoré malo spočívať v nezaevidovaní úrazu do knihy úrazov, nedostatočnom vedení hospodárskej agendy školy v prírode, a oneskorenom vyhotovení správy z priebehu školy v prírode, teda v konaní v rozpore s poverením žalobkyne ako vedúcej školy v prírode, súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nebolo preukázané, že došlo k porušeniu pracovnej disciplíny.

1.4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), vychádzajúc zo zásady úspechu a úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. októbra 2019 sp. zn. 3CoPr/4/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd uviedol, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver; v podstatných bodoch naň v zmysle § 387 ods. 2 CSP (aj) odkázal.

2.2. Ďalej uviedol, že pre vyslovenie záveru o neplatnosti výpovede postačuje, ak nie sú splnené hmotnoprávne resp. formálne podmienky výpovede. Po odcitovaní ustanovení § 61 ods. 2, § 63 ods. 1 písm. d/ bod 4. a § 63 ods. 1 písm. e/ ZP skonštatoval, že v posudzovanej veci bolo vyriešenie otázky - či ide o menej závažné porušenie pracovnej disciplíny alebo o neuspokojivé plnenie pracovných úloh - irelevantné z dôvodu, že výpoveď bola neplatná podľa ust. § 61 ods. 2 ZP pre neurčitosť, a teda pre nedostatočné skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu.

2.3. Za kľúčovú spornú otázku v danej veci odvolací súd považoval, či spôsob, ktorý žalovaná použila pri vymedzení výpovedného dôvodu, keď len odkázala na písomné upozornenie zo dňa 10. decembra 2015, predstavuje nepochybné skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu v zmysle ust. § 61 ods. 2 ZP, a teda, či ho vymedzila takým spôsobom, aby bolo nepochybné, v čom výpovedný dôvod (skutkovo) spočíva. V tejto súvislosti odvolací súd dodal, že v posudzovanom prípade je významným len obsah písomného upozornenia z 10. decembra 2015, pretože podľa odkazu, uvedeného vo výpovedi, sa práve v ňom malo nachádzať skutkové vymedzenie ostatného porušenia pracovnej disciplíny, t. j. toho porušenia pracovnej disciplíny, pre ktoré bola daná výpoveď. V tomto ohľade písomné upozornenie z 1. júla 2015 nebolo relevantné, pretože nepredstavovalo skutkové vymedzenie posudzovaného výpovedného dôvodu, pre ktorý sa zamestnávateľ rozhodol ukončiť pracovný pomer, ale len ďalšiu hmotnoprávnu podmienku výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e/ ZP.

2.4. Analyzujúc obsah písomného upozornenia z 10. decembra 2015 (bod 44 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia) odvolací súd uzavrel, že sa v ňom nenachádza špecifikácia, v čom spočívalo nesplnenie úlohy žalobkyňou, a teda, v čom bolo nesprávne, v čom spočíval rozpor vypracovanej úlohy s platným IŠVP. Absentuje teda akákoľvek zmienka o tom, v čom spočívali nedostatky v spracovaní zadanej úlohy, resp. táto zmienka sa obmedzuje na to, že témy neboli spracované podľa platného IŠVP zverejneného na webovom sídle Ministerstva školstva. Upozornenie teda nespĺňa náležitosti z hľadiska určitosti vytýkaného nedostatku v pracovnej činnosti žalobkyne. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, samotná pracovná úloha bola zadaná len vo všeobecnej rovine. Zadanie pracovnej úlohy musí byť konkrétne a jednoznačné. Žalovaná nevedela predložiť pokyny z plochy počítača, ktoré mala poskytnúť k vypracovaniu úlohy, nekonkretizovala, o aké pokyny išlo, v čom spočívali, aký bol návrh jej riešenia na odstránenie nedostatkov. Bez tejto bližšej špecifikácie nie je možné zistiť, čo bolo konkrétnym obsahom zadanej pracovnej úlohy, najmä však, aké konkrétne pokyny žalobkyňa obdržala a predovšetkým, v čom konkrétne spočívali nedostatky vo vypracovanej úlohe. Žalovaná až v priebehu konania opísala resp. označila zistené nedostatky, čo súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako neprípustné dotváranie výpovedného dôvodu. Zákoník práce neposkytuje možnosť dodatočne meniť, dopĺňať alebo konkretizovať skutkové okolnosti dôvodu výpovede. Odvolací súd ďalej dodal, že zamestnanec by mal už pri samotnom zadaní pracovnej úlohy vedieť kritériá, ktoré zamestnávateľ použije pri vyhodnotení plnenia pracovnej úlohy, na základe akých kritérií bude posudzovať to, či sa táto pracovná úloha splnila alebo nie. Je potrebné dodať, že napriek nekonkrétnej a nejednoznačnej

vymedzeniu pracovnej úlohy a neuvedeniu kritérií vyhodnotenia pracovnej úlohy žalobkyňa neodmietla úlohu splniť a odovzdala zamestnávateľovi ňou spracovaný materiál.

2.5. Za takejto situácie, kedy výpovedný dôvod nebol v upozornení z 10. decembra 2015 vymedzený skutkovo dostatočne konkrétne, súd nemohol platnosť resp. danosť tohto výpovedného dôvodu posúdiť, čo znamená, že ak výpoveď neobsahuje skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu v súlade s ust. § 61 ods. 2 ZP, je neplatná, a to bez ohľadu na to, či prezentovaný výpovedný dôvod v skutočnosti existoval. Pri nedostatku určitosti výpovede spočívajúcej v tom, že zamestnávateľ dôvod výpovede vymedzí natoľko neúplne (nekonkrétne), že len s pomocou výkladu takto nedostatočne prejavenej vôle bez nutnosti doplnenia (neuvedených) údajov jej obsah pre nejednoznačnosť objasniť nemožno, je nutné takúto výpoveď pokladať za neplatnú.

2.6. Na základe uvedeného sa odvolací súd nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami a argumentáciou žalovanej, ktoré sa týkali jej návrhu na vykonanie dokazovania odborným vyjadrením Štátnej školskej inšpekcie, ktorá by porovnala štátny vzdelávací program so školským vzdelávacím programom, ani námietkou nesprávneho vyjadrenia Štátneho pedagogického ústavu, ďalej ani tvrdením, že preukázala porušenie pracovnej disciplíny, vymedzené v upozornení zo dňa 1. júla 2015, ako ani otázkou, či upozornenie na možnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a nie na možnosť výpovede môže viesť k záveru o neplatnosti výpovede. Uvedené otázky totiž nemajú vplyv na rozhodnutie vo veci samej (pozri bod 2.5. in fine).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V podstatnom polemizovala s právnymi závermi odvolacieho súdu (či sa mal alebo nemal zaoberať ďalšími dôvodmi uvádzanými žalovanou), spochybňovala správnosť jeho rozhodnutia resp. kritizovala prístup odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu vecí. Zotrvávala na svojej doterajšej obrane, že v danej veci nebol dôvod na vyhlásenie výpovede za neplatnú, že nemusela vo výpovedi rozvádzať do podrobností všetky skutočnosti významné pre podanie výpovede, že bolo zreteľné, z akých dôvodov došlo k podaniu výpovede, že dôvody výpovede boli riadne vymedzené v upozorneniach, že žalobkyňa sa dopustila viacerých menej závažných porušení pracovnej disciplíny. Odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní odklonil od dovolacej judikatúry (5Cdo/155/1995, 5Cdo/56/2008, 5Cdo/95/2009, 5Cdo/205/2007, 2Cdo/69/2007 a 2Cdo/314/2009) a tiež od rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (21Cdo/1558/2001). Ďalej označila aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky [celkom zrejme o takéto (už na základe jeho označenia, pozn.) nemohlo ísť (21Cdo/3046/2010)].

3.1. Žalovaná požiadala (aj) o odloženie vykonateľnosti rozsudkov oboch nižších súdov z dôvodu, že vyplatením mzdy žalobkyni by bol ohrozený riadny chod žalovanej.

3.2. Zároveň požiadala odvolací súd, aby zrušil obe rozhodnutia nižších súdov a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu v podstatnom uviedla, že sa plne stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi nižších súdov, ktoré považuje za správne. Navrhla dovolaciemu súdu, aby dovolanie odmietol, alternatívne zamietol. Ďalej uviedla, že dovolateľka neuviedla, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. z akých dôvodov sa odvolací súd odklonil od označenej dovolacej praxe. Na podporu záverov nižších súdov poukázala na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/61/2006 a 5MCdo/7/2008. V súvislosti s označenou judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky uviedla, že táto nepredstavuje ustálenú prax dovolacieho súdu a navyše v uvedených veciach sa riešili odlišné skutkové a právne okolnosti. V neposlednom rade nesúhlasila ani s odložením vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí nižších súdov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v

záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. K posúdeniu dôvodnosti dovolania - či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení - môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

14. Žalovaná v podanom dovolaní (iba) reprodukovala svoju predsúdnu argumentáciu, vytýkala odvolaciemu (i prvostupňovému) súdu, že sa mal zaoberať ďalšími ňou uvádzanými dôvodmi, že nemusela dopodrobna uvádzať vo výpovedi všetky skutočnosti významné pre podanie výpovede, že dôvody výpovede boli riadne vymedzené v upozorneniach, že bolo zreteľné, z akých dôvodov došlo k podaniu výpovede a že žalobkyňa sa dopustila viacerých menej závažných porušení pracovnej disciplíny (pozri bod 3). Generálne tiež uviedla viaceré rozhodnutia slovenského a českého najvyššieho súdu a

českého ústavného súdu.

15. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Takouto právnou otázkou nepochybne nemôže byť ani otázka vychádzajúca z hypotetického skutkového stavu nezisteného odvolacím súdom, na ktorom odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie (§ 421 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 442 CSP).

16. K spôsobu, ktorým žalovaná v danom prípade odôvodňuje prípustnosť dovolania (bod 3 a 14), najvyšší súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania. Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním). Treba tiež zdôrazniť, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (8Cdo/140/2018, 8Cdo/157/2018). Dovolací súd už opakovane uviedol, že v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania nie je oprávnený a ani povinný zakladať svoje úvahy na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli pri svojej argumentácii, že ide o právnu otázku, dosiaľ odvolacím súdom neriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Sama polemika dovolateľky s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému (pozri bod 3 a 14), významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

17. Vychádzajúc z obsahu vykonaného dokazovania a podanej výpovede z 22. decembra 2015 v spojení s upozornením z 15. decembra 2015 odvolací súd ustálil, že kruciálnym ostatným dôvodom podanej výpovede bolo nedostatočné splnenie žalobkyni zadanej úlohy spracovať prierezové témy v IŠKvP pre 2. ročník, pričom ani z výpovede a ani z tohto upozornenia nebolo možné zistiť, čo bolo konkrétnym obsahom zadanej pracovnej úlohy, najmä však, aké konkrétne pokyny žalobkyňa obdržala a predovšetkým, v čom konkrétne spočívali nedostatky vo vypracovanej úlohe. Žalovaná až v priebehu súdneho konania konkrétnejšie opísala resp. označila zistené nedostatky, čo odvolací (i prvostupňový) súd vyhodnotil ako nepripustné dotváranie výpovedného dôvodu (bod 44 a 45 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Práve tento dôvod (a nie iný, pozn.) bol rozhodujúci pre záver odvolacieho súdu o neplatnosti výpovede podľa § 61 ods. 2 ZP.

18. Pokiaľ potom žalovaná v podanom dovolaní (iba) vytýkala odvolaciemu súdu, že sa mal zaoberať ďalšími ňou uvádzanými dôvodmi, že nemusela dopodrobna uvádzať vo výpovedi všetky skutočnosti významné pre podanie výpovede, že dôvody výpovede boli riadne vymedzené v upozorneniach, že bolo zreteľné, z akých dôvodov došlo k podaniu výpovede a že žalobkyňa sa dopustila viacerých menej závažných porušení pracovnej disciplíny (bod 3 a 14), boli všetky tieto námietky - okrem ich nenáležitej konkretizácie (bod 16 in fine) - aj bez vzťahu k relevantnému právnemu záveru odvolacieho súdu, na ktorom založil svoje rozhodnutie (bod 17). Toto nakoniec explicitne konštatoval aj odvolací súd v bode

47 jeho odôvodnenia.

19. V danom prípade žalovaná, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, uviedla všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala právnu otázku, ani jej námietky nesmerovali k relevantnému právnemu záveru, na ktorom odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Preto najvyšší súd dospel k záveru, že na podklade dovolania žalovanej nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

20. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol, a to podľa § 447 písm. c/ CSP.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o náhrade trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.